Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Κᾶτι μὲ φράκο, Φασουλῆ;
Φ.— Ἤμουνα στὸ Παλάτι.
Π.—Καὶ ἀπὸ τέτοιους ἤτανε ἡ σάλα του γεμάτη;
Φ.—Καὶ δὲν σ' ἀρέσω δηλαδή; καὶ τάχα πῶς μὲ κρίνεις;
θαρρεῖς πὼς εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἐλεημοσύνης;
Ναὶ μὲν δανείστηκα κι' ἐγὼ τὸ φράκο, δὲν σοῦ λέω,
ἀλλὰ 'ς αὐτό, βρὲ Περικλῆ, ἐγὼ πολὺ δὲν φταίω,
μὰ φταίει τὸ κατάστημα ἐκεῖνο τοῦ Λαμπίκη,
ὅπερ δὲν μοῦ τὸ ἔφερε κατὰ τὴν Ἀμφιλύκη.
Π.—Ἂς ἦναι, ἄφησέτ' αὐτά, κι' ἀρχίνα μὲ ῥαχάτι
νὰ μοῦ εἰπῆς λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ Παλάτι.
Φ.—Μοῦ στέλλουν προσκλητήριον ἀπὸ τὸ Αὐλαρχεῖον
καὶ τὸ λαμβάνω, Περικλῆ, ἀπ' τὸ Λιμεναρχεῖον.
«Κοθ' ὑψηλὴν ἐπιταγὴν καὶ ὑψηλὸν καθῆκον
σᾶς προσκαλοῦμεν, κύριε, ς' τοῦ παλατιοῦ τὸν οἶκον.
Ὀφείλετε νὰ ἔλθετε περίπου τὴν ἐννάτην...
Πρὸς τοῦ ΡΩΜΗΟΥ τὸν Φασουλῆν, ἐξόχως διπλωμάτην».
Μόλις τὸ προσκλητήριον λαμβάνω εἰς τὸ χέρι,
μία καὶ δυό, βρὲ Περικλῆ, πηγαίνω 'στὸν μπαρμπέρη.
Ξυρίσατε τὰ γένεια μου, τοῦ λέω, κατὰ κόρον,
γιατί θὰ πάω 'στὸ χορὸ κι' ἐγὼ τῶν Ἀνακτόρων·
ἐκεῖνος μοῦ τὰ ξούρισε, μοῦβαλε καὶ πουμάδα,
τότε ἀμέσως, ἀδελφέ, κουρδίζω τὴ βελάδα,
καὶ μιὰ καὶ δυὸ ὁρμητικῶς εἰς ἓν' ἁμάξι μπαίνω,
καὶ 'στὸ παλάτι γρήγορα, τοῦ λέω, δὲν προφθαίνω.
Καὶ τώρα δεῖ περιγραφῆς καὶ μάλιστα σπουδαίας,
τὸ πῶς τ' ἁμάξια ἤρχοντο μετὰ ὁρμῆς ῥαγδαίας.
Ἐκ δεξιῶν κι' ἀριστερῶν ἁμάξια μετὰ φώτων,
ῥόδαις καὶ βάρδα ἀναμίξ μετὰ φωνῶν καὶ κρότων,
καμτσίκια, τρίζοντα συχνὰ μὲ συριγμὸν μεγάλον,
καὶ ἄλογα Ἱσπανικὰ καὶ κρότος τῶν πετάλων,
χρεμετισμοί, ἀλλαλαγμοί, βοὴ κι' ἁμαξηλάται,
κι' ἐκεῖ κοντὰ 'στῆς πιπεριαῖς καμπόσοι διαβάται.
Ἡ ἰδική μου ἄμαξα ἔτρεχε κατὰ κόρον,
καὶ πρώτη πρώτη ἔφθασεν ἐγγὺς τῶν Ἀνακτόρων.
Κατέβηκα, ἀνέβηκα τοῦ Παλατιοῦ τὴ σκάλα,
καὶ ἄκου τώρα, Περικλῆ, καὶ τὰ κατὰ τὴν σάλα.
Ἀπάνω πολυέλαιοι καὶ πλησμονὴ κερίων,
καὶ κάτω πλῆθος κυριῶν ἐπίσης καὶ κυρίων,
ἀγάλματα μαρμάρινα, 'στὸ πάτωμα παρκέτο,
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καθρέφταις, Περικλέτο,
καρέκλαις ἀπειράριθμαις τριγύρω καὶ πολτρόναις
καὶ Κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ ὡς δώδεκα κολώναις,
φράκων πληθώρα καὶ βλακῶν, καθὼς καὶ σπαθοφόρων,
καὶ παίζουσα ἡ μουσικὴ ἐπάνω κατὰ κόρον.
Π.—Βρὲ δὲν μοῦ λὲς ποῦ ἔμαθες αὐτὸ τὸ κατὰ κόρον;
Φ.—Τἄκουσα ποὺ τὸ ἔλεγαν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων.
Λοιπόν, καλέ μου ἀδελφέ, μόλις περὶ τὰς δέκα
μέσα 'στὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν ἐφάνη μιὰ γυναῖκα,
κατόπιν ἄλλη, ἔπειτα ἑπτὰ ὀκτὼ ἀκόμα,
κι' ἐγέμισε ἡ αἴθουσα μὲ ἄρωμα καὶ χρῶμα.
Ἡ μία εἶχε βυσσινὶ καὶ κάτασπρο ἡ ἄλλη,
ἡ τρίτη σὰν μελιτζανὶ καὶ ῥόδα στὸ κεφάλι,
ἡ πέμπτη εἶδος οὐρανί, ἡ ἕκτη σὰν κανέλα,
καὶ ἡ ἑβδόμη μὲ πτυχὰς ὡς εἶδος φουστανέλα.
Λουλούδια κατακέφαλα, λουλούδια καὶ 'στὸ στῆθος,
κι' ἀπέναντι ἐθαύμαζε τῶν χορευτῶν τὸ πλῆθος·
σκαρπίνια εἶδος πούπουλα καὶ κάλτσα εἶδος ἄχνη,
καὶ τούλινα σκεπάσματα 'στῆς πλάταις σὰν ἀράχνη,
φτερὰ ποικίλων ἀετῶν, δορκάδων καὶ κοκόρων,
καὶ ἦσαν ὅλες ντεκολτὲ ἐν γένει κατὰ κόρον.
Π.—Καὶ πῶς; δὲν ἐρωτεύθηκες ἀπὸ αὐταῖς καμμία;
Φ.—Τί λές, μωρέ, ποὺ μ' ἔπιασε εἶδος ὑπεραιμία,
καὶ ἄναψε ἡ μούρη μου κι' εἶχα μιὰ κοκκινάδα,
ποὺ παρ' ὀλίγο ἔλειψε νὰ βγάλω τὴν βελάδα.
Λοιπὸν περὶ τὰς ἕνδεκα, καθὼς σοῦ εἶπα, ὥρας
ὁ Χατζηπέτρος εἰσορμᾷ μετὰ μεγάλης φόρας.
Τόπο, τοὺς λέγει, κύριοι, κι' ὁ βασιλεὺς πλακόνει,
βουζ ἀν ντρουὰτ ἐ βουζ ἀν γκός, κι' ὁ Ἕλλην ξεσπαθόνει.
Παραμερίζουν δεξιὰ εὐθὺς οἱ καβαλιέροι,
τραβιέται δὲ ἀριστερὰ τῶν κυριῶν τ' ἀσκέρι,
παρσμερίζων δὲ κι' ἐγὼ καὶ πέρνων μία θέσι,
ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς λοιποὺς περνᾷ ἀπὸ τὴ μέση.
Π.—Καὶ ποιοί 'ναι τάχα οἱ λοιποί;
Φ.— Οἱ Δοῦκες, ὁ Αὐλάρχης,
ὁ Βαλδεμάρ, ὁ Βαλτασσάρ, ὁ Γάλλος ὁ Στρατάρχης,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ Συμβουλίου,
τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν μετὰ ἐπιτελείου,
οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, ποὺ μένουν ἐν Ἀθήναις,
ἢ τρεῖς κυρίαις τῆς τιμῆς καὶ ἢ ἑπτὰ πρεσβίναις.
Τότε λοιπὸν ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνον παιανίζει,
ὁ βασιλεὺς μᾶς χαιρετᾷ καὶ ὁ χορὸς ἀρχίζει.
Ἀβὰν λοιπὸν καὶ σὲν ἀνγκλέζ, κι' ἁρπάζονται τὰ ζεύγη,
κι' ἐγὼ τὰ χάνω, Περικλῆ, κι' ἡ ντάμα μου μοῦ φεύγει.
Τοιαῦτα τὰ περὶ χορῶν καὶ τὰ περὶ λακέδων,
καὶ ἤδη ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὰ περὶ σουπέδων.
Π.—Καὶ δὲν μοῦ λὲς μές 'στοῦ χοροῦ τῆς τόσαις καραμπόλας
ποιὰ ἤτανε, βρὲ Φασουλῆ, βασίλισσα ἀπ' ὅλαις;
Φ.—Ποιὰ ἤτανε βασίλισσα;... ἡ Ὄλγα μας, ποιὰ ἄλλη;
Π.—Ἐγὼ σοῦ λέω, βρὲ κουτέ, βασίλισσα 'στὰ κάλλη.
Φ.—Πές μου λοιπὸν λὰ ρὲν ντὺ μπάλ, ἂν θὲς νὰ σ' ἐννοήσω,
καὶ τότε εἶμαι πρόθυμος καὶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω.
Ἡ Μελπομένη, ἡ Κλειώ, ἡ κόρη τοῦ Γιαννούλη,
ἡ Θελξινόη τοῦ Γεωργῆ ἡ Μόρφω τοῦ Σταμούλη,
ἡ Ἀριάδνη τοῦ Μικέ, ἡ Νόρμα τοῦ Βελλίνη,
ἡ Ντελακούρ, ἡ Ντελαμούρ, κι' ἡ Ντεληκατερίνη.
Π.—Καὶ σὺ μὲ ποιὰν ἐχόρευες;
Φ.— Μ' ὅλαις τῆς ἀνωτέρω,
καὶ ἤδη ἂς εἰσέλθωμεν καὶ εἰς τὰ περαιτέρω.
Ἐκεῖ λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, περὶ τὴν δωδεκάτην,
ἐνῷ 'στὰ στήθη ἔννοιωθα μιὰν πεῖναν γλυκυτάτην,
βλέπω πὼς ὅλοι τρέχουνε εἰς τὰς τραπεζαρίας,
κι' ἀκολουθῶ κι' ἐγὼ μαζὶ κυρίους καὶ κυρίας.
Μετὰ μικρὸν εὑρέθηκα ἀντίκρυ ἑνὸς Γάλλου...,
Π.—Ποιοῦ; τοῦ Βοσσέρ;
Φ.— Δὲν ντρέπεσαι... ἑνὸς ψητοῦ μεγάλου
Καὶ τότε πιὰ ἐῤῥίχτηκα μετὰ τῶν ἄλλων φίλων,
κι' ἐξέχασα καὶ τοὺς χοροὺς καὶ τὸ ὡραῖον φῦλον.
Ἀλλὰ μᾶς ὑπεχρέωσεν ἀπ' ὅλους ὑπερμέτρως
ὁ κύριος ὑπασπιστὴς τοῦ θρόνου Χατζηπέτρος.
Π.—Καὶ δὲν μοῦ ἔφερες, μωρέ, κι' ἐμὲ κανένα μποῦτι;
Φ.—Δὲν σοῦφερα...
Π.— Δὲν μοῦφερες; Ὄρσε λοιπὸν λεμποῦτι